

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.238 van 29 februari 2012
in de zaak A. 199.420/XIV-32.911**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tanja Van den Bossche
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Mathias Gesweinstraat 44
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 maart 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 55.199 van 28 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6692 van 16 maart 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tanja Van den Bossche, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker, van Turkse nationaliteit, dient op 4 november 2008 een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane. Hij wordt op 15 april 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart. (verblijfsrecht van meer dan 3 maanden voor een familielid van een burger van de Unie)

3.2. Op 16 september 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker stelt op 28 oktober 2010 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 28 januari 2011.
Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 42quater, § 4, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij licht dit als volgt toe:

“Artikel 42 quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° (hetzij het huwelijk,) het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging (bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of) bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;"

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit alle voorliggende stukken blijkt dat verzoeker en zijn partner een geregistreerd partnerschap hadden afgesloten dat duurde van:

- 27 april 2005 tot in ieder geval 5 juni 2008, ogenblik waarop verzoekers partner de wettelijke samenwoning eenzijdig heeft opgezegd, oftewel 3 jaar en 1,5 maanden

- 22 oktober 2008 tot 26 mei 2010, oftewel 1 jaar en 7 maanden

Overwegende dat verzoeker aldus opwerpt dat de voorwaarde van artikel 42 quater, § 4, 1° Vw. in ieder geval vervuld is, gelet op de voorleggende gegevens dat het geregistreerd partnerschap van verzoeker ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Overwegende dat verzoeker liet gelden dat de wettelijke samenwoning gedurende 5 jaar en 7 maanden heeft geduurd.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen argumenteert als volgt: "De Raad verwijst naar artikel 42 quater, § 4 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat het geregistreerde partnerschap een duur moet hebben van meer dan drie jaar terwijl dit in casu niet wordt aangetoond.

...

Het feit dat verzoeker met dezelfde partner reeds eerder een wettelijke samenwoning afsloot, kan niet in aanmerking worden genomen, nu er wel degelijk een onderbreking van enkele maanden was in de wettelijke samenwoning."

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierdoor een voorwaarde toevoegt aan de wet, en hierdoor artikel 42 quater § 4, 1° Vw.

Immers, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen argumenteert dat, om toepassing te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling van voormeld artikel het geregistreerd partnerschap een onafgebroken periode van ten minste 3 jaar moet duren, daar waar dit nergens vermeld staat in de wet, en dus toegevoegd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Door deze voorwaarde toe te voegen aan de wet schendt de verzoeker de wet op zich.

De wettigheid van de jurisdictionele beslissing, meer bepaald het arrest van de RVV, is derhalve aangetast.

Artikel 42 quater, § 4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is hierdoor geschonden. Het enige cassatiemiddel is gegrond.”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker het volgende toe:

“(…)

De verwerende partij draait de zaken — onterecht — om, door te poneren dat het artikel 42 quater, § 4, 1° Vw. enkel zo kan gelezen worden dat de termijn van drie jaar een ononderbroken termijn dient te zijn.

Dat nochtans, indien de wetgever dit zo bedoeld had, hij dit wel expliciet zou vermeld hebben.

De ratio legis of de finaliteit van de wetgeving betreffende de gezinshereniging, meer specifiek de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 10.05.2007) dat het artikel 42 quater invoegt, is dubbel: uit de memorie van toelichting blijkt dat de wetgever enerzijds een multiculturele en tolerante samenleving beoogt en meer specifiek de verbetering van het onthaal van de pas aangekomenen, door een aanpassing van de wetgeving aan de Europese richtlijnen en via een vereenvoudiging en integratie van de verblijfsstatuten, terwijl hij anderzijds ook de strijd tegen misbruik van immigratieprocedures wil aangaan.

Door een minimumperiode van 3 jaar geregistreerd partnerschap te eisen als voorwaarde voor het behoud van zijn verblijfstitel na een breuk met zijn partner worden deze doelstellingen van de wet inderdaad nageleefd: personen die misbruik willen maken van hun (Belgische/Europese) partner via de wettelijke samenwoning zullen ontmoedigd worden, terwijl anderzijds diegenen die oprecht een (wettelijk) partnerschap aangingen de mogelijkheid krijgen — zij het onder bepaalde voorwaarden (werk, voldoende bestaansmiddelen, ziekteverzekering) - om zich verder te integreren op het Belgisch grondgebied, ook al loopt hun relatie op de klippen.

De dagdagelijkse realiteit is nu eenmaal dat relaties soms onderbroken worden om vervolgens opnieuw de draad op te nemen, en de wetgever heeft deze realiteit ook gerespecteerd, juist door geen onafgebroken periode van 3 jaar voorop te stellen als eis voor het behoud van het verblijfsstatuut na het einde van het wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op deze manier wordt de doelstelling van een tolerante samenleving nageleefd en blijft ook de maatschappelijke realiteit gerespecteerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt dan ook een voorwaarde toe aan de wet, door te poneren dat de duur van het geregistreerd partnerschap

een onafgebroken periode moet zijn, waardoor de wettigheid van de juridictionele beslissing, meer bepaald het arrest van de RVV, is aangetast.

Artikel 42 quater, § 4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is hierdoor geschonden. Het enige cassatiemiddel is gegrond.”.

Beoordeling

6. Artikel 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn wanneer het geregistreerde partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van die wet, wordt beëindigd.

Artikel 42quater, § 4, van dezelfde wet verklaart de voornoemde bepaling evenwel niet van toepassing indien het geregistreerde partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan ten minste één jaar in het Rijk.

Volgens de verzoeker voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een voorwaarde toe aan de wet, met name door te stellen dat het geregistreerde partnerschap een onafgebroken periode van ten minste drie jaar moet duren.

7. Het begrip “geregistreerd partnerschap” in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet betreft volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geleid “een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek”. (Parl. St. Kamer, 2006-07, nr. 51K2845/001, 41)

In artikel 1475, § 1, van het Burgerlijk Wetboek wordt de “wettelijke samenwoning” omschreven als “de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476”. Zij houdt overeenkomstig artikel 1476, § 2, van het Burgerlijk Wetboek op wanneer een van de partijen in het huwelijk

treedt of overlijdt, of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde in deze paragraaf.

De wet voorziet nergens een vorm van onderbreking of schorsing van de wettelijke samenwoning. Wie zich na de beëindiging ervan opnieuw in een toestand van wettelijke samenwoning wil bevinden, moet een nieuwe verklaring overeenkomstig artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek afleggen, ook al is het met dezelfde partner als voorheen. Het betreft dan een nieuwe toestand die wettelijk wordt geregeld en niet het herleven van de oude wettelijke samenwoning.

Dit betekent dat het geregistreerde partnerschap zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op het op dat ogenblik bestaande partnerschap. De betrokkene kan zich niet beroepen op een eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning waaraan reeds een einde werd gesteld, omdat die wettelijke samenwoning ingevolge de beëindiging ervan niet meer bestaat en dus ook niet verdergezet of hernomen kan worden.

De verzoeker verwijst ter staving van zijn standpunt nog naar de wetgeving inzake gezinshereniging. Artikel 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet verwijst voor wat betreft het geregistreerde partnerschap onder meer naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van die wet, dat handelt over “de partner, (...) met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie (...)”. Het gebruik van de woorden “duurzame en stabiele relatie” wijst er alleszins niet op dat een eerdere en beëindigde wettelijke samenwoning in aanmerking moet worden genomen, ook al werd nadien een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

Met de overweging in het bestreden arrest dat “het feit dat verzoeker met dezelfde partner reeds eerder een wettelijke samenwoning afsloot, niet in aanmerking (kan) worden genomen, nu er wel degelijk een onderbreking van enkele maanden was in de wettelijke samenwoning”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve geen voorwaarde toegevoegd aan noch een interpretatie gegeven die strijdig is met artikel 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentwintig februari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen

